

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

*Христос воскрес!
І в Ньому вільні ми
Від світу зла й гріха,
від сил п'їтьми.
Співа душа
під куполом небес:
«Христос воскрес!
Воістину воскрес!».*

**Вітаємо вас, шановні
читачі, друзі, сестри
і брати в Ісусі Христі,
зі святом Господнього
воскресіння!**

**Хай воскреслий Ісус
буде центром вашого
життя, ваших планів і
сподівань, ваших надій і
всього вашого життя.**

Колектив редакції

Наріжний камінь

*Ми звикли вітати один одно-
го словами: «Христос воскрес!
Воістину воскрес!» лише раз
у році – коли святкуємо день
Господнього воскресіння. А
першоапостольська Церква
віталася так завжди, акцен-
туючи при цьому на радості.*

У всіх своїх проповідях і промовах апостоли завжди включали істину про воскресіння Христа. Що надихало їхні проповіді? Факт воскресіння Ісуса з мертвих! Першими цю радісну звістку принесли жінки. Вранці недільного дня вони пішли змастити пахощами тіло Христове. Побачивши ангела, налякалися, та він сказав їм: «Не лякайтеся, бо я знаю, що це Ісуса розп'ятого ви шукаєте. Нема Його тут, бо воскрес, як сказав. Ідіть же хутко і скажіть Його учням, що воскрес Він із мертвих і ото випереджує вас в Галілеї, там Його ви побачите...» (Мт. 28:5-7).

Після цієї вражаючої події всі істинні служителі Євангелія Ісуса Христа завжди включали у свої проповіді факт про те, що Христос воскрес. І не лише раз на рік. Вони зрозуміли, що наріжний камінь християнства – воскресіння Ісуса Христа.

Без цієї істини про воскресіння жодну проповідь не можна назвати християнською. Краще словити цю істину, ніж це зробив апостол Павло, неможливо: «Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!» (1 Кор. 15:14).

Так, друзі, воскресіння Ісуса Христа – основа нашого спасіння. Якщо Христос не

воскрес, тоді смерть Спасителя на Голготі – всього-на-всього трагічний кінець Його не дуже вдалої місії.

Блага Звістка для винуватого грішника починається з Ісуса Христа. Він залишив славу, яку мав в Отця Свого від початку часів, і зійшов на цю землю, став Людиною для однієї мети: спасти гріховне людство. Там, на хресті Голготи, Він зайняв наше місце і страждав за те, за що мали страждати ми. Уся лють Божого гніву проти гріха звалилася на Сина Його Ісуса Христа заради нас.

Однак це саме по собі не можна назвати Благою Звісткою – не вистачає головного. Апостоли проповідували Христа, причому Христа розп'ятого, але не закінчували цим. Вони проповідували і Христа воскреслого.

Кожна проповідь апостолів була пасхальною, і так маємо проповідувати всі ми. Євангеліє говорить кожній людині без винятку, що вона грішник, який гине, але водночас Євангеліє надає людині можливість спасіння, прощення гріхів і вічне життя.

Друже, якщо ти досі в грішному стані, то сьогодні можеш спастися. Ти пережив моральну невдачу, але можеш отримати перемогу над гріхом. Уся наша природа повністю спотворена гріхом, але Бог передбачив для нас повне викуплення і пропонує нове життя через віру в Ісуса Христа.

Гарантія, що це все не людська вигадка, а правда, – це воскресіння Ісуса Христа. Воно дає впевненість тому, хто вірою прийме спасіння, яке звершив для нас Бог, що ніхто й ніщо не може відлучити нас від Божої любові.

Спасіння – вічне. Життя, яке нам дає

Христос, – вічне, бо Він Сам сказав, про тих, хто належить Йому: «Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Ів. 10:28).

Уявімо собі картину: на місце злочинця пішла невинна людина, щоб взяти на себе його покарання. Припустимо, що злочин був не дуже серйозним, але все ж він вимагав покарання, і суддя признає рік ув'язнення. Як це переживає винуватець? Адже він на волі, а інший замість нього в тюрмі. «Це я заслужив покарання, але той зайняв моє місце» – подумає винний.

Можливо, він навідає в'язня, а той скаже: «Знаєш, я займав твоє місце, ти вільний, не переживай за мене, я не жалкую, що так вчинив».

Минув рік. І ось наш винуватець іде по вулиці і бачить, що йому назустріч іде друг, який сидів у в'язниці замість нього. «Що це означає?» – «Це означає, друже, що тобі більше нема чого боятися. Термін закінчився, ніхто більше засудити тебе не зможе», – чує у відповідь.

Так само наш Спаситель забрав весь наш гріх на хрест, і ми, будучи винними, тепер вільні. Воскресіння Христа – це запевнення того, що питання нашого гріха навіки вирішене. Як можна відмовитися від такого спасіння?

Ви запитаете: «А що ж потрібно від мене?». Спасіння дуже дороге, щоб його можна було купити, але його можна прийняти даром, як подарунок. І ось що від вас потрібно: «Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа і будеш вірувати в свій серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:9).

Це все. Зробіть це – і будете спасенні!

«Чисте серце – чисте місто!»



В Україні в рамках здійснення Указу Президента про відзначення 500-річчя Реформації тривають дні загальнонаціональної масштабної соціальної акції «Чисте серце – чисте місто!». Активно підхопили цю ініціативу на Прикарпатті.

1 квітня 2017 року християни євангельських церков Івано-Франківська вийшли на акцію «Чисте серце – чистий Івано-Франківськ!». Понад 300 осіб різного віку прибрали територію зеленої зони річки Бистриці Солотвинської в мікрорайоні Пасічна, а також територію навколо Української гімназії № 1. Вантажівки, надані міською владою для вивозу сміття, кілька днів вивозили сміття, зібране активістами.

Акція християн євангельських конфесій стала частиною заходів загальноміської весняної толоки.

Міжконфесійна Рада євангельських протестантських церков Івано-Франківської області, плануючи заходи в рамках відзначення 500-річчя Реформації, ухвалила та підписала Резолюцію-звернення до всіх християн регіону.

У ній, зокрема, наголошується, що саме впровадження духовно-моральних цінностей у щоденне життя українця є запорукою зростання його особистісних якостей, сприяє формуванню патріотичного, відповідального та активного ставлення до життєвого середовища, а суспільство діяльних, інтелектуально, духовно, морально й етично розвинених громадян, які спираються на біблійні, євангельські, християнські цінності, стає процвітаючим.

Чисте серце – це запорука чистого життя, чистого довкілля. Чисте серце – це чистий Івано-Франківськ.

Наш кор.

Спасіння – це не почуття, це віра в воскреслого Спасителя.



У МИКОЛАЄВІ ПРОЙШОВ перший форум Реформації



500 UA
РОКІВ
РЕФОРМАЦІЇ



12 березня в Миколаєві відбувся перший форум, присвячений святкуванню 500-річного ювілею Реформації.

У церкві ХВЕ «Віфанія» зібралось понад 1000 представників церков, релігійних організацій, медіа-сфери, бізнесу та державної влади, серед яких – голова Миколаївської ОДА Олексій Савченко та голова Центрального оргкомітету R500 Павло Унгурян.

Олексій Савченко у своєму виступі нагадав про необхідність всім конфесіям об'єднатися для відновлення української соборної держави. Він подякував всім протестантам, які допомагають на Сході країни, і наголосив на тому, як важливо на всіх життєвих шляхах звертатися до біблійних істин.

«Будь-які рішення треба приймати, спираючись на Слово Боже. У Ньому прописані всі правила, і навіть жодних законів не треба. Це Заповіт Бога, який буде корисним для всіх людей», – сказав він.

На форумі обговорювали вплив Реформації на розвиток європейських країн, її актуальність в наші часи та необхідність використовувати принципи Реформації в побудові

українського суспільства. А також роздумували, як в українському суспільстві зрощувати біблійні цінності, що є фундаментом духовності, моральності та процвітання будь-якої успішної нації.

«Важливо, щоб українці винесли уроки з історичного феномена Реформації і зрозуміли, як зміни в духовному житті людини привели до трансформації практично в усіх сферах життя», – сказав народний депутат, голова Центрального оргкомітету R500 Павло Унгурян.

І власне, тут завдання кожної церкви – закликати людей до переосмислення цих процесів. Бо всі важливі зміни у державі почнуться лише після змін у світогляді кожної людини.

НХС.

ЦИТАТИ ВЕЛИКОГО РЕФОРМАТОРА



Мартін ЛЮТЕР

Про віру і все, що з нею пов'язане

- Немає нічого кращого за віру в те, що Бог говорить з нами. Якби ми вірили в це, то були б блаженними.
- Віра – це Божий подарунок у нашому серці.
- Віра ніколи не буває сильнішою і славішою, як у моменти найбільшого утиску та спокус.
- Розум – це найбільша перепона вірі, бо усе божественне виглядає для нього нісенітницею.

Про християнське життя

- Господь і Вчитель наш Ісус Христос, кажучи: «Покайтесь...», заповів, щоб все життя віруючих було покаянням.
- Жити треба так, немов Христос помер вчора, воскрес сьогодні, а прийдє завтра.

Про Ісуса

- Тримайся лише Христа. Поза Христом нема пізнання Бога.
- Хто має Христа – той має все.

Про Бога і Його Слово

- Бог полюбив життя, сатана полюбив смерть.
- Слово Боже – вільне, воно не терпить жодних обмежень чи людських приписів.
- Слова Христа завжди влучні. В них є руки і ноги. Вони сягають далі за будь-яку мудрість, пораду чи лукавство мудреців.
- Біблія не стародавня і не сучасна, вона – вічна.

Про людину

- Людина народжена працювати, як птах – літати.
- Ми ніколи не вилізем із депресії, якщо щосекунди будемо міряти свій пульс.

Про людські чесноти і вад

- У лицемір'я завжди грошей достатньо. Правда ходить жебраком.
- І навіть коли я дізнаюся, що завтра настане кінець світу, то сьогодні ще посаджу яблуньку.

- Якщо людина робить добрі вчинки, це ще не значить, що вона добра.
- Лицемірство – найбільша чума.
- Ти не можеш заборонити птахові кружляти над твоєю головою. Але у твоїй владі не дати йому звити гніздо у твоєму волоссі.
- Брехня, як сніжка: чим довше її котиш, тим більшою вона стає.
- Я знаю трьох злих собак: невдячність, гордість, заздрість. Кого ці троє вкусять, тому дуже кепсько.

Про сім'ю

- Якщо ви одружилися, не шукайте дороги назад, як би важко не було. Просто молись – це дуже необхідно.



- Дружина – найкращий компаньйон на все життя.
- Родина – це джерело благословення і прокляття народу.
- У найбільшій хаті буде тісно, а в найменшій – просторо, якщо в першій буде пригнічення, а в останній – задоволення.
- Одружитися легко. Але ставитися до дружини з любов'ю незрівнянно важче, оскільки єдності тіла тут замало. У шлюбі необхідна єдність смаків і характерів. І ця єдність не досягається за ніч. Багато шлюбів почалися через пожадливість. Але пожадливість мають навіть блохи і воші. Любов починається тоді, коли ми починаємо служити іншому.
- У домашніх справах я поступаюся Кеті. У всіх інших мене веде Святий Дух.

Про вибір дружини

- Якщо ви хочете одружитися, варто приглядатися не до батька, але до репутації матері молодої дівчини.

Про життя, роботу

- Християнин, який шие взуття, виконує свій християнський обов'язок не тоді, коли вирізає хрестик на взутті, а тоді, коли робить добротне взуття, бо Бог зацікавлений в доброму реміснику.
- Будь-яка праця – селянина, купця, лицаря, державного чиновника, вченого або митця – має право на повагу перед лицем Господнім, але за однієї неодмінної умови: якщо ця праця

чесна, сумлінна, і людина добросовісно виконує свій обов'язок перед Богом і людьми.

Про проповідь і проповідників

- Проповідуйте про що хочете, але ніколи не довше 40 хвилин.
- Усі правильні проповіді мають зводитися до того, щоб ми увірували, що єдиний Спаситель і Потіху світу – це Христос.
- Проповідник має бути зубатим: солити, кусати, всім правду казати.

Про свята

- Народження Ісуса у Вифлеємі – це не просто подія в історії, це Подарунок навіки.
- У нас що не день – то Пасха, ми просто святкуємо її раз на рік.

Про мистецтво

- Поруч зі Словом Божим благородне мистецтво музики – найбільший скарб у світі.
- Я маю намір за прикладом пророків і праотців Церкви створити німецькі псалми для народу, щоб Слово Боже вкоренилось у народі через спів.



- Я зовсім не дотримуюсь тієї точки зору, що Євангеліє повинно знищити всі мистецтва, як це вважають забобонні люди, але я б хотів, щоб всі мистецтва, особливо музика, процвітали на служіння Господу, Котрий створив і подарував їх.

Про владу

- Управляє розумно той князь, монарх, який уживає владу не як привілей, а відправляє її як тягар, накладений на нього Богом.

Про себе

- Я прошу замовчати моє ім'я і не називатися лютеранами, а християнами. Хто такий Лютер? Це ж не моє вчення. І я ні за кого не був розіп'ятим. Як це я, звичайний смертний, дожився до того, що моїм гнилим ім'ям називають себе діти Христові? Не треба, друзі! Відкладімо усі ці партійні назви і будемо називати себе Христосами, Чийого вчення ми і тримаємося.

rmikola.com.

Комітет ВР врахував зауваження до проекту Трудового кодексу України



Парламентський комітет з питань соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення підтримав компромісне рішення щодо антидискримінаційних положень у новому Трудовому кодексі України. У підсумку фінальний текст проекту не містить такі проблемні, на думку Церков, поняття, як «сексуальна орієнтація» та «гендерна ідентичність».

«Ми запропонували помірковану позицію – заборонити дискримінацію будь-якої форми та за будь-якою ознакою в трудових відносинах», – пояснив народний депутат Павло Унгурян суть компромісу, досягнутого у Верховній Раді.

Однак речник глави держави Святослав Цеголко висловив невдоволення Президента Петра Порошенка таким рішенням, пов'язавши включення згаданих понять до законодавства України із отриманням безвізового режиму.

Варто зауважити, що Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій не погоджується з тиском європейських структур на Україну в цьому питанні та підтримує нинішнє компромісне рішення Комітету: «Верховна Рада та Уряд повинні відстоювати національні інтереси України, дбати про добробут українського народу, плекати самобутність, культурні особливості та моральні засади українського суспільства. А відтак – протистояти тиску та завзятим намаганням просунути в законодавство України дедалі ширше підґрунтя до легалізації так званих одноставних «шлюбів» чи партнерств», – заявила Рада Церков у своєму зверненні до парламентарів.

Релігійні діячі звернули увагу народних депутатів на те, що, відповідно до останніх соціологічних досліджень, 84% українців – проти легалізації одноставних партнерств і виступають за заборону чи істотне обмеження пропаганди одноставних відносин.

«Цікаво спостерігати, як в Україні навчилися маніпулювати європейсько-американською сентиментальністю до штампів гендерної ідеології. Коли бракує добрих новин на фронті боротьби з корупцією і західні дипломати починають непокоїтися аж до публічних заяв – треба просто переключити їхню увагу на ЛГБТ-гендертематику», – зауважив речник УПЦ Київського патріархату архієпископ Євстратій (Зоря).

ІРС.



Біблія у моєму житті

Я часто ставлю собі запитання, що було б зі мною, якби у 25 років Біблія не прийшла в моє життя. Велике розчарування в собі, у людях та сенсі життя на землі. Це сталося з мільйонами людей, які не поставили своє життя під дію Слова Божого.

Шляхетний чоловік після жахливого нещасного випадку втратив обидві руки й зір. Вибух стався на заводі хімічної промисловості. У тій трагедії загинуло багато людей, але наш герой вижив у супереч жахливим обставинам, проте його обличчя, руки й тіло обгоріли до невпізнання. Після цього Мак Персон глибоко зневірився й хотів лише одного: померти.

Сірі й страшні будні тягнулися й мучили бідолашу. Мак не знав, для чого йому потрібне це життя, для нього воно було суцільним жахттям. Та великий Бог, якого він прийняв своїм Спасителем, знайшов ключ до його серця й осяяв його душу світлом.

Персон розповідав: «Мені хотілося мати спілкування з Богом через читання Святого Письма, але як? Книга для сліпих мені не допоможе, бо в мене майже немає рук».

Господь сказав йому в душі: «Маку Персоне, учися читати Біблію язиком». Із великим завзяттям він узявся за вивчення мови для сліпих. Коли є мета, головне – не ослабнути на шляху до неї. Він осягнув шрифт Брайля і швидко вчився читати не руками, як всі сліпі, а язиком. Багато праці доклав, поки, нарешті, навчився цього.

Одного разу, вже в глибокій старості, його запитали, скільки розділів Біблії він прочитав за життя? «Розділів? – перепитав він, сміючись. – Я багато разів прочитав усе Святе Письмо».

Один чоловік сказав: «Хто навчився читати й не прочитав Біблії, той даремно навчився читати». Складаючи заліз із християнської етики в інституті, я не зміг відповісти на запитання: скільки в Біблії є Євангелій, хто їхні автори і що вони описують. На той час я вважав себе побожною людиною, а однокурсники називали мене святим. І я зрозумів, що цей вислів про мене, тому вирішив почати читати Слово Боже.

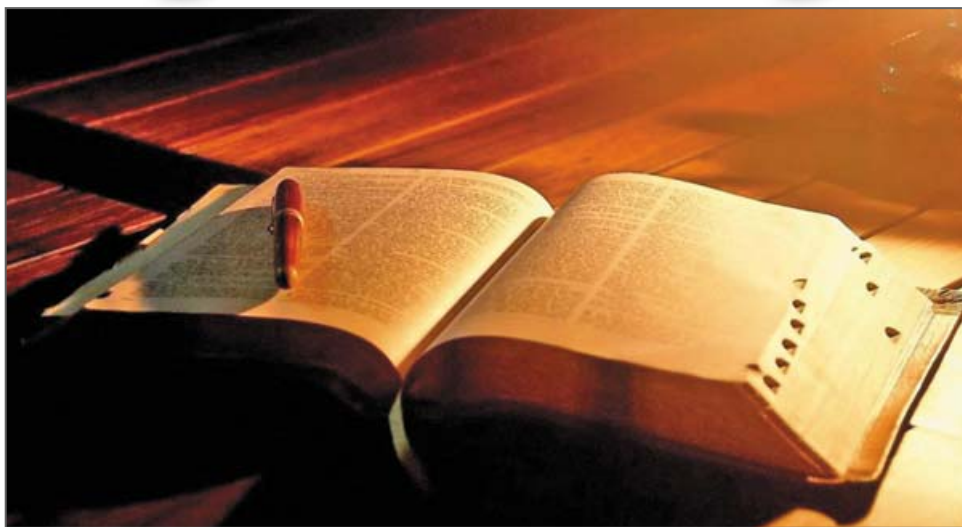
І ось що Біблія зробила зі мною.

Привела до спасіння

«Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає слова Мого і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходять, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24).

Унікальність Слова Божого полягає в тому, що воно змінює життя людей. Кажуть, що всі книги дають знання, а Біблія змінює життя. І це цілковита правда, бо про це у свій час писав апостол Іван (Ів. 5:24).

За чотири місяці я прочитав усю Біблію. Зрозумів, що я дуже грішна людина й мені потрібно повірити у викупну жертву Ісуса Христа. У те, що Він народився на землю заради мого спасіння. Пішов на хрест Голгофський, щоб викупити мене від сили гріха. Був у пеклі замість мене. Коли я повірив у це, до мене



прийшла впевненість, що тепер я спасений і моє ім'я записане на небі у Вічній Книзі. Гріхи, які мене мучили й не давали спокійно жити, залишили мене назавжди. Совість стала чистою, а життя розпочалося з нової сторінки.

У моєму житті були деякі речі, які мені не подобалися, але я не міг від них звільнитися. Усе, що мені пропонували, я перепробував, і ніщо не допомогло. Писання, яке ввійшло в моє життя, зробило мене вільним від цих залежностей в одну мить. Ще я звільнився від страху перед смертю. Раніше похорон був для мене великим страхом, тепер це місце плачу, де очищається душа. А смерть – це просто перехід у вічність.

Зміцнює віру

«Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17).

Українці часто стверджують факт, у який свого часу вірив і я: «У якій вірі народився, в такій і помру». Насправді ж людина народжується не у вірі, а в гріхах: «Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя» (Пс. 50:7). Так Слово Боже відкрило мої очі на правду про віру. Читаючи кожного дня Писання, я почав розуміти, що вірив в існування Бога, але не довіряв Йому свого життя та рішення ситуацій, у яких опинявся. Я зовсім не знав про те, що в Слові Божому є близько 30 тисяч обітниць Бога для людини.

Моя віра почала зростати згідно з тим, як про неї писав апостол Павло: «Правда-бо Божа з'являється в ній з віри в віру, як написано: «А праведний житиме вірою» (Рим. 1:17). Тепер у кожній ситуації, яка траплялася, я намагався діяти згідно з тим, як написано в Біблії. Життя почало приносити радість і задоволення, хоча були й випробування.

Після одруження я півроку не міг влаштуватися на роботу. Дружина завагітніла й теж не працювала. Ми винаймали квартиру, за яку кожного місяця потрібно було платити. Заощадження закінчились, і я в повному відчаї ходив від фірми до фірми, шукаючи роботу за своєю спеціальністю. Одна жінка-директор таки погодилася взяти мене, але висунула умову, що потрібно працювати без вихідних. Я відмовився, бо згідно з Біблією людина не повинна працювати сім днів (Бут. 2:3). Мені було

дуже важко відмовитися від цієї роботи, але я вирішив жити по вірі (згідно з Писанням).

Через тиждень влаштувався на іншу роботу, де потрібно було працювати п'ять днів на тиждень, і з Божої ласки в перший же місяць мені видали таку зарплату, яку пропонували на попередній роботі.

Дозволяє спілкуватися з Богом

«Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв був Бог до отців через пророків, а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина, що Його настановив за Наслідника всього, що Ним і віки Він створив» (Євр. 1:1-2).

«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця» (Ів. 1:1, 14).

Бог створив людину як вінець Свого творіння, щоб мати з нею спілкування. Людина згрішила та втратила спільність із Творцем. Він пропонував різні шляхи відновлення цієї єдності з людиною. Вибрав пророків, через яких говорив до людей, і так тривало до Івана Хрестителя. А далі Бог почав спілкуватися з людьми через Ісуса Христа (Євр. 1:2).

Ісус вознісся, а що далі? Небесний Батько спілкується з людьми через Слово Боже, яке і є Сином Божим (Ів. 1:1, 14).

Щоранку починаю день із читання Слова Божого. У мене щодня є запитання до Бога. Читаю Біблію розділ за розділом, і Бог промовляє до мене через тексти Писання. Приміром, зараз Бог кличе мене до організації нової церкви, а для її реєстрації потрібна назва. Через один розділ Біблії Бог проговорив п'ять разів одну й ту саму назву. У неділю на богослужінні читали два біблійні тексти, де теж була ця назва. Тепер я твердо переконаний, що це від Господа. Таким способом проходить моє спілкування з Богом кожного дня й на всі теми життя.

Веде по життю

«Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї» (Пс. 118:105).

«Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання

в праведності, щоб Божа людина була досконалою, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17).

Що визначає вашу поведінку в суспільстві, подружньому житті, сім'ї, на роботі? Хто є вашим головним радником? Чому ви живете так, як живете?

Зупиніться на мить, візьміть аркуш паперу та ручку й напишіть відповіді на ці запитання.

Як не дивно, моє багатогранне життя (здоровий юнак, успішний студент, хороший спортсмен, ерудована людина, побожний християнин тощо) без Слова Божого заводило мене в глухий кут. Для чого жити далі? Як жити так, щоб потім не жалкувати? З якою дівчиною одружитися?

Відповіді, які пропонував мені світ, мене мало задовольняли. І дуже вчасно в моє життя прийшло Слово Боже, яке почало мене навчати, докоряти, направляти та виховувати в праведності. Іншими словами, стало світильником для мого життя (Пс. 118:105).

Саме Біблія дала мені повну характеристику дівчини, яку потрібно вибрати: богобійну, чеснотну, яка шанує батьків.

Запальний за характером, я важко зживався з людьми. Велике бажання змінитися мені не допомагало. Лише Біблія почала давати мені поради, як ставати кращим. Слухаючи цих порад і практикуючи їх, я побачив зміни у своєму характері. У мене з'явилося багато друзів. Так Небесний Батько почав навчати мене й удосконалювати.

Захищає від гріха

«Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе» (Пс. 118:11).

Хтось кожного понеділка, хтось кожного першого числа місяця, хтось із нового року приймає рішення жити по-новому. У більшості людей так нічого й не виходить, і вони приходять до ще більшого розчарування. Скільки разів я приймав правильні рішення, та більшість із них через певний проміжок часу ставали пустими.

Коли ж моє серце почало наповнюватися Словом Божим, я позбувся гріха й усяких нечистот, які мене переслідували. Кожного тижня я намагався вивчати напам'ять одну обітницю з Біблії або тексти, які допомагали мені справлятися з гріхом чи робити правильний вибір.

Так почала приходити в моє життя свобода. Або Слово Боже збереже тебе від гріха, або гріх збереже тебе від Слова. Ми вибираємо, кому надати перевагу. Якщо вибираємо кожного дня багато Слова, то автоматично вибираємо кожного дня «ні» гріху. Лише серце, переповнене Словом Божим, може бути вільним від гріха.

Від усього серця хочу запросити тебе, любий читачу, впустити Слово Боже у своє життя. Розпочинай день із читання Біблії. Читай один псалом, одну приповідку Соломонову і хоча б чотири розділи Біблії за порядком. Це буде не втрачений, а надбаний час.

Біблія – єдина Книга, яка змінює життя людей на краще й веде до вічності з Богом.

Любомир ТУРЧАК.

Пастор.

«Слово вчителю».

Сила Христового воскресіння

Доктрина про воскресіння Ісуса Христа фундаментальна в християнстві – без неї все втрачає зміст. Тому сили зла ось уже дві тисячі намагаються заперечити її, спростувати.

Апостол Павло в Першому посланні до коринтян (15:13-22) зазначає: «Як немає й воскресіння мертвих, то й Христос не воскрес! Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша! Ми знайшлися б тоді неправдивими свідками Божими, бо про Бога ми свідчили, що воскресив Він Христа, Якого Він не воскресив, якщо не воскресають померлі. Бо як мертві не воскресають,

то й Христос не воскрес! Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, – ви в своїх ще гріхах, тоді загинули й ті, що в Христа упокоїлись! Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей! Та нині Христос воскрес із мертвих – первісток серед покійних. Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть...»

«Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна – ви в своїх ще гріхах...» Отже, віра у воскресіння Христа стає нашим виправданням від гріхів – і ми досягаємо «мети віри нашої – спасіння душам» (1Петр. 1:9).

У Посланні до ефесян ап. Павло говорить про велич тієї сили, якою Бог

воскресив Христа з мертвих: «...щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його...» (Еф. 1:16-20).

У цьому ж посланні зазначається: «...нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом – спасені ви благодаттю – і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі...» (Еф. 2:5-6).

Пізнання Бога апостол Павло пов'язував із безпосереднім пережиттям сили воскресіння Ісуса Христа у своєму власному житті. Це він вважав найбільшою цінністю: «Тож усе я вважаю за втрату ради переважного

познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа, щоб знайтися в Нім не з власною праведністю, яка від Закону, але з тією, що з віри в Христа, праведністю від Бога за вірою, щоб пізнати Його й силу Його воскресіння...» (Фил. 3:8-10).

Смерть і воскресіння Христа поділили людство на дві частини: на тих, хто уподібнився Його смерті та воскрес до нового життя, і на тих, хто залишається мертвим без Бога.

Повне посвячення себе Богові означає смерть для себе та для світу, адже Ісус Христос говорив, що «...хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її» (Мт. 16:25). Апостол Павло про себе казав: «Я

щодень умираю» (1Кор. 15:31). Таким повинен бути наш спосіб життя. Він же закликав колюсян: «Отож, умертвіть ваші земні члени: розпустіть, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолю поклонення...» (Кол. 3:5).

Якщо ми свідомо помираємо для себе та світу, то для Бога ми тим самим стаємо жертвою, яка переймає силу воскресіння та починає жити для Нього та людей.

Сила воскресіння дається нам для того, щоб ми могли жити життям воскресіння.

«Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правіці. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі» (Кол. 3:1).

І. К.



Ідолопоклонство та образ Божий

Люди віддавна відчували, що існує якась всемогутня сила, яка впливає на їх життя, і, оцінюючи довкілля, усвідомлювали наявність Того, Хто цей світ створив.

З цієї причини виникало багато вірувань в бога чи богів, і до цих вірувань людська фантазія додала різного роду статуї і зображення. Ці образи бога часто мали дуже чудернацький вигляд. Образи бога завжди були схожі на те, що оточує людину, – або на людину, або на тварин, або на суміш тварини з людиною. Іноді богом було сонце чи якийсь інший предмет. Цей стереотип простежується у всіх релігіях і культах.

Задасмо питанням: а чи в змозі людина з таким стереотипом мислення і тими здібностями, якими вона володіє, створити образ Бога в принципі? Чи можливо це для людини взагалі на її рівні? Якщо Бог створив всесвіт, в якому приблизно 100 мільярдів галактик, а в кожній галактиці – по кілька сотень мільярдів зірок, подібних до нашого сонця, а також планети й інші космічні об'єкти, то уявіть собі могутність, якою володіє Бог. Уявіть Його рівень розумового розвитку, щоб все це створити і щоб це працювало. Усе творіння проголошує про велику славу Творця.

Чому Бог в Біблії забороняє робити Своє зображення? Чи не тому, що будь-яке зображення буде неправдиве і не буде Його образом? Які характеристики повинен мати образ, щоб його можна було назвати образом Божим? Чи достатньо, щоб цей образ просто приблизно передавав зовнішню форму – колір волосся, форму носа чи вух, а чи образ Бога повинен передавати духовні або душевні характеристики?

«... Тому що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створіння світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме» (Рим. 1:19-20). Усіх тих, хто намагається назвати образом Божим те,



показує ще одну причину того, чому ці образи неприйнятні для Нього: «... і немає в них духа!». Якщо твій образ вирізаний з поліна, то про тебе можна сказати, що ти тупий, як пень.

Проведи експеримент: візьми псяче лайно, виліпи з нього бюст свого начальника і подаруй йому його образ. Матеріал, з якого ти намагаєшся зробити образ Божий, виглядає для Нього, як це псяче лайно.

«Господь же – то Дух» (2 Кор. 3:17). У Бога є певні риси, які Він показує через Свій образ і подоби. «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою» (1 М. 1:26). Вінець Його творіння – Адам і Єва були образом і подобою Божою, поки були носіями Його слави, а після гріхопадіння слава Божя залишила їх.

Із багатьох місць Писання видно, що тільки Ісус Христос є образом Бога невидимого. І тільки з'єднавшись з Христом в Дусі Божому, людина також стає образом Бога і має повноту Бога в собі. «І, як носили ми образ земного, так і образ небесного будемо носити» (1 Кор. 15:49).

Коли процес спасіння людини буде остаточно завершений, тоді людина справді стане образом Божим. «Улюблені, – ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» (1 Ів. 3:2).

Павло УНГУРЯН: Україна стане успішною тоді, коли Христос буде Царем України

Нещодавно я почув фразу: «Сутність Реформації – у реформації сутності». Так, потрібно по-іншому поглянути на наше життя. 500 років тому вдалося реформувати сутність щоденного життя людини. І це спричинило колосальні зміни.

Європейські країни почали себе ідентифікувати власне як країни. Чому? Тому що зазвучала національна мова. Нею почали видавати книги. І першою надрукованою книгою стала саме Біблія!

Люди почали читати Біблію, зокрема, настанови щодо обов'язків подружжя, виховання дітей, і в результаті змінилися сім'ї. Люди почали розуміти принцип: усе, що ти робиш, – роби як для Господа. Вони почали краще працювати, у результаті зросла економіка; почали пізнавати Господа й створений Ним світ через різні галузі знань – і почала стрімко розвиватися наука.

Ми не кажемо, що лише Реформація змінила Європу. Але вона багато в чому сформувала успіх європейської західної християнської цивілізації. І ми хотіли б, щоб українці про це знали.

Нині, коли Україна плекає наміри вступити в Євросоюз, дуже важливо розуміти, що економічний успіх Європи базувався на успіху духовному.

Європейський Союз утворили християни після Другої світової війни. Конрад Аденауер, засновник Німецького Християнсько-Демократичного Союзу, політичної партії, яку тепер очолює Ангела Меркель, від імені нації поклявся й примирився з французами (Шарлем де Голлем), вибачився перед євреями та Ізраїлем. І ось ці мужі – Шарль де Голь, Роберт Шуман, Конрад Аденауер – започаткували європейську інтеграцію.

До речі, Роберта Шумана в католицькій Церкві пропонували навіть зарахувати до лику святих – настільки побожною та успішною була людина. Усе успішне завжди має під собою успішну духовну основу. Тому й успішні реформи в українській економіці, соціальній і судовій сферах, політиці тощо можливі лише через духовну реформацію.

Практично вся велика Двадцятка – це представники країн, які свого часу пережили євангельське пробудження. Причому воно не мало на меті підняти економіку чи змінити соціальні моделі. Але це сталося завдяки унікальній особливості християнства: куди потрапляє світло Христове, там усе змінюється на краще. І сьогодні світло Христове має засяяти в Україні – тільки тоді ситуація змінюватиметься на краще.

Протестантизм – це не якась маленька релігійна секта: протестантів у світі понад 800 мільйонів. Католиків, до речі, понад мільярд, християн православної традиції – приблизно 350 мільйонів. І в Україні багато євангельських церков.

Найбагатша країна Європи – Норвегія, найстабільніша країна світу – Швейцарія, наймогутніша країна світу – США, найдинамічніша країна світу – Південна Корея багато чим завдячують саме євангельській істині.

Дуже цікавий досвід Південної Кореї. На 30 % це протестантська країна, і цей відсоток зростає. За розміром Південна Корея у вісім разів менша за Україну, але державний бюджет її у вісім разів більший від українського.

Саме в Південній Кореї за якихось 30-40 років утворилися такі потужні компанії, як «Самсунг», «ЕлДжі», «Кіа», «Хюндай», «Санг Йонг» і багато інших.

Був такий чоловік, якого звали Лі Мьон Бак. Він працював менеджером у компанії «Хюндай моторс». Почувши євангельську звістку про Ісуса Христа, він навернувся до Бога і став членом євангельської церкви. І в церкві його одразу залучили до служіння й до роботи.

Південні корейці дуже працюючі люди. Вони не завжди такими були, вони такими стали, коли познайомилися з Божим Словом, бо воно вчить нас чесно і багато працювати.

Насправді в усіх країнах, які досягли успіху, дієвий рецепт один – це віра в Бога й щоденна кропітка праця. І ось Лі Мьон Баку дали важливе доручення – прибирати туалети між служіннями...

Отакої! Але він скромно почав це робити. Його посвята була настільки велика, що не вдовзі його благословили на інше служіння. Потім він став одним із пасторів цієї церкви, а через кілька років народ Південної Кореї обрав його президентом. І цей президент започаткував загальну щоденну ранкову молитву.

Україна стане успішною тоді, коли Христос буде Царем України. Цей шлях має бути збудований не на ліберальних принципах, що руйнують суспільство, а на біблійних цінностях. Але для цього кожному з нас потрібно багато що змінити в нас самих. І молитися за ті сфери, які найбільше впливають на українське буття: медицину, охорону здоров'я, освіту.

До речі, кілька років тому ми були змушені зупинити цілу партію книжок, яка йшла в контейнерах у дитячі садочки. І там була одна книжечка коміксів «Казка про принца і принцеса»...

А минулого року в парламенті розглядали три закони з гарною і правильною назвою, пов'язаною із боротьбою з домашнім насильством. Але в тих законах йшлося про запровадження в Україні чужої нам гендерної політики. Ми почали дискутувати. І слава Богу, ці закони в такій редакції не пройшли.

Нещодавно наш Президент зустрівся з представниками Церков, які висловили занепокоєння, що ми на догоду якимось модним тенденціям хочемо змінити наше традиційне сімейне право. Про це говорили і патріарх Філарет, і президент Українського біблійного товариства Григорій Комендант, і очільник Церкви Християн Віри Євангельської Михайло Паночко. Тому треба молитися, щоб Бог і парламентарям, і урядовцям, і главі держави дав мудрості приймати зважені рішення.

Віра у воскреслого Христа

Те, що сталося дві тисячі років тому, змінило весь хід людської історії і життя всіх людей. Люди завжди мріяли продовжити роки життя, знайти якийсь еліксир безсмертя. Вони готові платити величезні гроші, щоб життя продовжилось хоча б на деякий час. Так хочеться перемогти смерть. Але люди не здатні на таке.

«І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд, так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб «понести гріхи багатьох», і не в справі гріха другий раз з'явитися тим, хто чекає Його на спасіння» (Євр. 9:27-28).

Ми читаємо в Євангелії, як вранці в неділю після розп'яття Христа жінки прийшли до гробу і там Ісуса не знайшли (Мт. 28). Він воскрес! У цьому й полягає наша віра: Христос помер за наші гріхи і воскрес для нашого виправдання. Навіть роки атеїзму і невірства не змогли зламати в людях цього сподівання і цієї надії на воскресіння!

«Не хочу ж я, браття, щоб не відали ви про покійних, щоб ви не сумували, як і інші, що надії не мають.

Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних через Ісуса приведе Бог із Ним» (1 Сол. 4:13-14).

Перебуваючи на землі, Ісус говорив, щоб люди мали віру Божу. Сьогодні немало наших співвітчизників кажуть, що вони вірять, але при цьому так мало вони знають про Христа – родоначальника своєї віри.

Небагато сьогодні вірять у воскресіння Христа і своє власне воскресіння після смерті. Часом віра людей обмежена їх власними уявленнями.

Деякі ставлять перед собою ікони і моляться на них; у когось Ісус – як немовля, що щойно народилося; у когось Ісус – розп'ятий.

Згадаймо історію про учня Христа Хому, який бачив багато чудес і ознак, бачив велич Божу і все ж сумнівався у воскресінні. «А він відказав їм: «Коли на руках Його знаку відцвілого я не побачу, і пальця свого не вкладу до відцвілого рани, і своєї руки не вкладу до боку Його, – не вірую!» (Ів. 20:25).

Мало приймати Христа лише як історичну особистість чи великого Учителя. Наша віра ґрунтується не лише на вірі в смерть Христа, а й на вірі в Його воскресіння.

Ми бачимо повсюди людей, що носять розп'яття, але при цьому курять, випивають, зраджують та чинять інші гріхи. Їхня віра мертва. Але ми віримо в живого Бога. Ми сповідуємо Христа не тільки розп'ятого, а й воскреслого. Одна бабуса якось сказала:

«Раніше я молилася Богові, Котрого бачила (на іконах), але не чула. А сьогодні молюся Богові, Котрого не бачу, але Він мене чує».

Нам не варто бути подібними до Хомі, який засумнівався у воскресінні. Лише вірячи ми будемо мати надію на спасіння і життя вічне. Ця новина вселяє в наше життя радість і захоплення. Ми не сумуємо, не плачемо, а тріумфуємо, приходячи на зібрання до церкви.

«... Щоб радість вчинити сіонським жалобникам, щоб замість попелудати їм оздобу, оливу радости замість жалоби, одержати хвали замість темного духа! І будуть їх звати дубами праведності, саджанцями Господніми, щоб прославився Господь!» (Іс. 61:3).

Ми знаємо, в Кого ми увірували, і ця віра допомагає долати труднощі життя, мати впевненість в житті вічному і у своїй перемозі над смертю. «Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа

нашого Ісуса Христа» (Рим. 5:1).

Воскресіння Христа – це історичний факт. Його не втримали ні гробниці, ні величезний привалений камінь, ні воїни, що охороняли гроб. Його бачили після воскресіння понад 500 чоловік. Учні Христа, переповнені радістю воскресіння, були готові йти на муки заради своєї віри.

Так хочеться, щоб люди не обмежували свою віру лише земними рамками, не думали, що Христос – це лише особистість, що колись існувала. Він живий і сьогодні, і ми разом з Ним жити будемо.

Смерть для християн – це тільки перехід у вічність, у Небесне Царство, щоб вічно перебувати з Богом. Для цього потрібно лише прийти до Христа з щирим поканням і вірою, впустити Ісуса у своє життя, у своє серце, і тоді все життя стане радісним і щасливим.

Христос воскрес! Воїстину воскрес!

Григорій ТРОПЕЦЬ.

ВІРУЮ



Ігор БАБИЧ: «Капелани - це ті, з ким можна поговорити про найсокровенніше»

Служіння капеланів у зоні АТО не всі сприймають однозначно. Мовляв, у радянські часи віруючі люди страждали за те, щоб не брати зброї до рук, а ви, капелани, сьогодні служите озброєним людям. Однак Христос сказав, що «по їхніх ділах ви пізнаєте їх». Про роботу військових священників можна судити із відгуків самих військових, котрі сьогодні як ніхто інший часто опиняються на межі між життям і смертю.

Київська церква ХВЕ «Скинія» уже кілька років опікується духовним служінням для особового складу 72-ї окремої механізованої бригади Збройних сил України. На сайті церкви нещодавно опубліковано інтерв'ю із старшим сержантом Ігорем Бабичем.

— Ігоре, сьогодні багато виникає питань щодо служіння військових капеланів: має бути капелан в зоні АТО чи ні. Як ви думаєте, чи потрібні капелани самим військовим, і якщо так, у чому їх основне завдання?

— Капелани мають бути обов'язково. З ними набагато краще й легше, і це не обговорюється. Адже в нас виникають не лише матеріальні проблеми, а й духовні. Навіть просто поспілкуватися, розповісти про

свої проблеми, поділитися, так би мовити.

Один одному не все зможеш розповісти, але капелани — це ті, з ким можна завжди поговорити про найсокровенніше. Їхня присутність додає оптимізму нашому життю та піднімає дух бійців.

Ми завжди з нетерпінням чекаємо на їх приїзд. І не лише тоді, коли вони з подарунками, навіть просто розмова за чашкою чаю багато дає нашим хлопцям.

— Ви знаєте служіння капеланів із моменту його заснування. Чи змінилося ваше та інших військовослужбовців ставлення до капеланів?

— До особистої зустрічі з військовими капеланами я знав, хто вони такі та в чому їх завдання, лише теоретично, із книжок. Особисто я знайомий з капеланами з самого початку, тобто з 2014 року. Уже довгий період ми спільно й досить плідно працюємо.

Протягом цього часу вони завжди на 100% виконували свою роботу. Моє ставлення до капеланів найпозитивніше, і мої сподівання щодо співпраці з ними більш ніж виправдані.

Деколи вони потрапляли з нами в дуже небезпечні ситуації, але Господь беріг нас. Вони не тільки спостерігають за нашою роботою, але й відчували її на собі повною мірою.

— Чи є особисто у вас свідчення про те, що Бог оберігав і оберігає вас?

— Найперший приклад був у березні 2016 року. Розвідрота мала брати терикон, де стояли сепаратисти. Ми, танкова рота, мали наступного дня виступити у підкріплення. Уперше в мене перед боєм був мандраж. Я зателефонував одному із капеланів, Славі Бевзу,

і попросив помолитися, тому що було страшно.

У результаті наші солдати взяли ворожий терикон без жодного пострілу і жодних втрат. Тепер подумайте, чи це промисел Божий, чи ні.

Кожного разу, коли ми виїжджали на завдання, я звертався до Всевишнього, прохаючи, щоб Він оберігав наших хлопців. У результаті в нас ні одного пораненого або вбитого. Усі живі, здорові, слава Богу! Таких історій багато.

— Що ви хотіли б побажати капеланам?

— Найперше — витримки. Деколи буває так, що бійці після завдань дуже напружені, можуть нагубити, вилаються. Але капелани завжди дуже витримані. Навіть при спілкуванні з ними солдати стримують ненормативну лексику.

Капелани — слуги Всевишнього. Неправильно розмовляти з ними лайливими словами. Вони цього не заслуговують.

Ну і обов'язково бажаю здоров'я.

23 грудня ми їхали в Авдіївку на тягачі, везли танк із собою. Раптом лопнула трубка, і гарячим антифризом попекло мені руку. Мене забрали в госпіталь.

Наступного дня день приїхав Мар'ян Михайлишин. Було неймовірно приємно. Я схилив голову перед їхньою роботою. Без них було б складно здобути всі ті перемоги, що в нас є.

— Чи змінилося завдяки служінню капеланів ваше ставлення до Церкви?

— Моє ставлення до Церкви завжди було хорошим. Деколи, може, соромишся йти туди, але коли всередині щось станеться, обов'язково йдеш.

У мене був такий випадок: 30 жовтня ми

поїхали на шахту Бутовку допомогти піхоті. На нашій позиції один хлопчик отримав поранення. Йому було 18 років, через тиждень мало виповнитися 19.

Коли потрапила в нього куля, він був у мене на руках. Одними з його останніх слів були такі: «Не хочеться помирати молодим».

Коли через 20 днів я дізнався, що він помер у госпіталі в Дніпрі, я, дорослий чоловік 45 років, йшов по місту і плакав.

Відчував провини в тому, що він помер. Важко було це перенести. Подзвонив одному з капеланів, розповів йому цю історію. Тоді пішов до церкви помолитися. У такі тяжкі хвилини люди приходять до Бога.

Що мені подобається в наших капеланах — вони ніколи не кажуть, в яку церкву ходити правильно, а в яку — ні. Просто роблять свою справу.

Найголовніше їхнє засвідчення — Всевишній! Він над нами, все буде добре. Тому моє ставлення до Церкви в цілому змінилося на краще. Я дуже вдячний Богу, що зустрів їх у своєму житті.

— Як ви вважаєте, чи є необхідність у капеланській опіці сімей військовослужбовців?

— По собі навіть знаю — коли приїжджаєш у Київ після передової і бачиш, що люди живуть, наче нічого й не було і ніякої війни нема, — дуже тяжко перелаштуватися. У цьому питанні потрібна допомога капеланів, священників. Мають бути люди, які допоможуть адаптуватися до цивільного життя.

Знаю, багато хлопців не витримують, спиваються, а коли є підтримка — вже легше. Тому в будь-якому разі допомога капеланів потрібна.



Менноніти в Україні

У результаті російсько-турецької війни 1768-1774 років російські війська захопили Крим. 1792 року Крим був насильно приєднаний до Російської імперії, а значна частина татарського населення емігрувала в Туреччину. Під впливом кримських татар перебували тоді не лише сам Кримський півострів, а й обширні землі північного Причорномор'я — сучасна територія півдня України. Катерина II і її уряд починають політику заселення цих земель видаючи маніфести і укази, які надавали поселенцям суттєві права.

Це приваблювало багатьох іммігрантів з Голландії, Німеччини і деяких інших країн. Найбільш масовою хвилею поселенців були менноніти. У своїх країнах ці віруючі зазнавали постійних релігійних утисків і тому шукали кращої долі для себе і своїх дітей. А оскільки Німеччина і Голландія були одними з найрозвинутіших європейських країн, російський уряд був зацікавлений в тій категорії поселенців.

У 1787 році Катерина II видає імений указ і юридично закріплює за меннонітами значні пільги, яких не мали інші колоністи. Їм дозволили свободу віросповідання, надали значну матеріальну допомогу при переїзді і поселенні: кожна сім'я у власне розпорядження отримувала 65 десятин землі (1 десятина — 1,09 гектара). Були й інші пільги — звільнення від податків протягом десяти років, право на спорудження фабрик,

вільну торгівлю, самоуправління і власну юрисдикцію, звільнення від військової служби. В указі була лише одна заборона — на ведення релігійної пропаганди серед представників інших християнських віросповідань.

Без сумніву, такі сприятливі обставини привели до активного зростання меннонітських колоній. Перші менноніти появляються в Україні ще в 70-х роках XVIII ст. Найактивніша меннонітська імміграція почалася на початку XIX століття і продовжувалася до його 40-х років. Ця імміграція була дуже вигідною для Росії, адже менноніти везли з собою худобу, сільськогосподарський інвентар, сортовий насіннєвий матеріал, грошові заощадження, які інвестували в російську економіку.

Протягом XIX століття меннонітські поселення переживають бурхливе економічне і демографічне зростання. До кінця 70-х років чисельність їх

колоній досягала 90 тисяч чоловік. У 1888 році лише в Маріупільському повіті їм належало 500 тисяч десятин землі (з 650 тисяч в усьому повіті). У реєстрах майна, яким володіли менноніти наприкінці XIX — на початку XX століття, можна знайти виробничий інвентар, від якого не відмовились би і сучасні господарства: одно- і багатолемішні плуги, дискові плуги, культиватори, сівалки, снопов'язалки, косилки, кінні, парові, моторні молотилки, віялки, елеватори, машинки для прання і т. д.

На початку XX ст. ці списки доповнювали велосипеди, «мотоциклетки» та автомобілі.

Один очевидець, відвідавши Херсонщину, писав: «В'їжджаючи в колонії... почувашся ніби перенесеним в інший край. Побачене тут... різко протилежне побуту інших переселенців. Поселення розміщені правильно, з достатніми інтервалами: між будинками ростуть фруктові сади, поблизу поселень — лісові насадження... Будинки переважно кам'яні... Колонії — це, можна сказати, велика дослідна ферма і зразкове господарство».

Україна на межі XIX-XX ст, як відомо, була одним з найрозвиненіших сільськогосподарських регіонів Європи. І багато в чому завдяки

праці меннонітів. Особливо у впровадженні нових технологій. Річний грошовий обіг деяких підприємств, якими володіли менноніти, складав мільйони рублів.

Меннонітські колонії в Україні були повторенням економічного експерименту, який з XVIII століття почався в деяких європейських протестантських країнах і привів до виникнення розвинутих капіталістичних держав.

Менноніти набирали багато найманих робітників серед місцевого українського населення, особливо на сезонні сільськогосподарські роботи. Бажаючих не бракувало, адже заробітки були дуже високими. За рік можна було заробити до 150 рублів. Для порівняння найбільший заробіток в ті часи (70-ті роки XIX ст.) був у металургійній промисловості, де кваліфіковані працівники одержували 24-30 рублів на рік, а некваліфіковані — 16-23 руб. на рік.

Багато українців, працюючи у меннонітів, відвідували їх молитовні зібрання і пізнавали ази протестантського вчення, стаючи його прихильниками. Велику роль в розвитку протестантських ідей в Україні відіграли також добродійні проекти меннонітів. Вони будували школи, лікарні, притулки не тільки для своїх одновітців, а й для місцевого населення.

Меннонітські поселення стали основою для розвитку баптизму в Україні з 60-х років XIX століття. Досить багато меннонітів перейшли в баптизм, відігравши важливу роль в його дальшому поширенні в Україні і Росії. Багато з них стали лідерами, адже здобули добру богословську освіту в меннонітських колоніях.

У другій половині XIX — на початку XX століття баптизм пережив запеклі гоніння з боку Православної Церкви і царського уряду. Баптистів виселяли і кидали в тюрми, били і не дозволяли проводити зібрання, їх штрафували і позбавляли майна, через що цілі сім'ї вмирали від голоду. Але кількість їх прихильників усе одно зростала. Людей вабила та моральна чистота, яку вони бачили в нових віруючих.

Не могла не змінитися в такій ситуації Православна Церква. Вона змушена була рішучіше боротися за моральну чистоту своїх священників і навчати цьому паству. Суспільство переживало моральне відродження, наслідком якого були і значні успіхи в економіці.

Не останню роль в цьому відіграли менноніти, послідовники Менно Сімонса — скромного голландця, який присвятив своє життя проголошенню біблійних істин.



Світ його не спіймав

Відзначення 500-ліття великої Реформації зазвичай пов'язують з іменами Мартіна Лютера, Жана Кальвіна, Ульріха Цвінглі, Філіпа Меланхтона тощо. На фоні вшанування західноєвропейських подвижників живої християнської віри в XVI столітті згадаймо про людину, яка була реформатором на історичних теренах нашої держави.

Григорій Савич Сковорода (1722-1794) був одним із найвідоміших мудреців, найвидатніших українських філософів. Окрім цього, він увійшов в історію як поет, педагог, мислитель і, що найголовніше, християнський просвітител, проповідник правди Божої. Нині його називають апостолом духовності, апостолом правди і добра.

Народився Григорій Сковорода в селі Чорнухи на території нинішньої Полтавщини. З дитинства вирізнявся особливою пошаною до всього, що стосувалося віри в Бога, охочий був до навчання, здібний до гри на музичних інструментах.

Відвідування богослужінь стало невід'ємною частиною його життя, він співав у церковному хорі.

Згодом здібний юнак вступив до Києво-Могилянської академії, де вивчав рідну, грецьку, латинську та гебрійську мови, філософію, теологію природничі науки, ораторське мистецтво.

Здобуття освіти в цьому навчальному закладі відкривало широкі перспективи, більшість випускників ставали викладачами навчальних закладів в Україні, робили кар'єру в державній службі.

А найкращі залишалися при академії для викладацької праці. Приймаючи священницьке рукопокладення, можна було отримати хорошу парафію, що й запропонували Сковороді. За висновками окремих дослідників, він хитрощами ухилився від цього. Очевидно, духовні сани та чиновницькі посади абсолютно не вабили його, він бачив чітко окреслену місію свого життя, яка не мала нічого спільного з побудовою власної кар'єри чи то в структурі державного управління, чи у сфері релігійного життя, чи на педагогічній ниві.

Завдяки полковнику Гаврилу Вишнівському Сковорода потрапляє за кордон для духовної праці при православній церкві. І розпочинає довготривалу подорож країнами Західної Європи. В Італії, Польщі, Угорщині, Словаччині, Німеччині він слухає лекції найвідоміших професорів у найпрестижніших університетах того часу.

Здобуті знання тільки розширювали світогляд Сковороди і утверджували віру в Бога. Справді духовна атмосфера та глибокі знання Слова Божого професорів одного з німецьких університетів у місті Галє, одним із яких був відомий Християн Вольф, справили на Сковороду незабутні враження. Припускають, що читання Біблії та кількарізові щоденні



молитви стали духовними потребами Сковороди під впливом авторитетних проповідників та професорів протестантів.

Сковорода надзвичайно збагатився теологічними знаннями, завдяки чому написав переклад проповідей св. Івана Золотовустого та навчальні байки.

І хоча не можна стверджувати про належність Сковороди до однієї з поширених протестантських конфесій в Західній Європі, проте повернувшись на Батьківщину у 1754 році він уже з іншими поглядами. Через те дуже швидко традиційне духовенство таврувало його словом «сектант».

Думаю, він належав до тих християн, які у своїй вірі в Бога піднімаються вище конфесійних розмежувань. Йому не властива була деномінаційна обмеженість. У своїх віршах писав: «Мені ж свобода лиш одна вабна», «За маєток земний маю спокій, воленьку святу, окрім вічності, бажаю я дорогу цю просту».

І завдяки цьому впродовж віків постать Сковороди залишається осторонь релігійних суперечок та спекулювань, височіє над ними духовним гігантом і не може стати розмінною монетою в безлічі конфліктів та протиріч.

Спроби працювати у колегіях і викладати не були успішними через принциповість Сковороди, його новаторство та прогресивне мислення. І він змушений був працювати домашнім учителем у деяких поміщиків.

І ось настала вирішальна мить – Сковорода ясно чує Божий голос, який кличе його порвати стосунки з цим світом. Він віддався покірно Божому Духу. «Втекти від світу» стало з тих пір головним кредо його життя. Про це він писав у збірнику «Сад божественних пісень» у другій його пісні:

*Залиш, о дух мій, скоро
всі землянії міста!
Зійди, мій душе, в гори,
де правда живе свята,
Спокій де, тишина царюють
з відвічних літ,
Країна де вабна,
де неприступний є світ.*

Так звертався він, як і колись Давид у своїх псалмах, до своєї душі, закликаючи її покинути «земну журбу та діл всіх марноту». Переживав нестримну жагу до Бога, відчував природне тяжіння до Нього, про що свідчать його слова:

*Душі тілесним тут не нагодуєш ти,
Вона небесної жадає чистоти.
Як в море рве ріка, як полум'я у вирій,
Як до магнету сталь, так дух до Бога мій.*

Земним насолодам Сковорода протиставляв вічні цінності, до яких закликав самого себе та інших:

*Смири, душе, тлінні страсті,
дух вони шматують
і життя руйнують*
(29-та пісня).

Світ у біблійному його значенні був чужим для мудреця, і він закликав до правильного ставлення й усіх інших людей:

*Кинь світ цей злотворний.
Він завжди є темний ад.
Хай летить геть ворог чорний,
в горній підіймися град.
Хоч по землі йдеш ти,
поселись на небесах*
(2-га пісня).

*Хай у свій не потягне слід
Блудниця-світ, цей темний світ!*
(17-та пісня).

Впевненість Сковороди в остаточній перемозі над світом з усім його злом та марнотою дивує. Він навіть згодом заповів написати на своїй могилі слова: «Світ ловив мене, але не спіймав».

Протягом семи наступних років, продовжуючи викладацьку роботу в Харківській колегії, Сковорода в позаурочний час проводив філософсько-релігійні бесіди зі студентами, вив дискусії та обговорення з простими людьми.

Краса його внутрішнього світу виливалася в авторських псалмах, якими він зворушував серця містян під власний музичний супровід на бандурі, скрипці, гуслах, сопілці чи флейті. Він був доступний та зрозумілий як простим

робітникам, так і студентам і представникам тогочасної аристократії.

Побожне, але відокремлене від релігійного середовища життя цього по-справжньому Божого чоловіка, хоча воно й було еталоном порядності, щирості, чесності та праведності, не подобалося традиційному духовенству. Адже він виступав живим докором фарисейству, в якого була втрачена жива віра в Бога. Думка таких людей про нього хвилювала його не найбільше, адже він жив за покликком серця та голосом совісті, які були голосом Всевишнього у ньому.

Політичні події другої половини XVIII століття призвели до того, що над нашим народом нависла густа темрява. І Сковорода повністю віддається Божому поклику бути для співвітчизників провідником Його правди. З 1766 року і до кінця свого життя він стає мандрівним філософом-проповідником.

Поет звіщав людям, що усіх чекає зустріч зі смертю, але не всі скоряться перед її згубною силою:

*Коли совість в тебе чиста,
не страшний Перун огнистий, ні!
В мене ж турботи лише одні,
Щоб безрозумно не вмерти мені.
Знаю, що смерть, як коса замашна,
Навіть царя не обійде вона,
Байдуже смерті, мужик то чи цар,
Все пожеє, як соломому пожар.
Хто ж бо зневажить страшну її сталь?
Той, чия совість, як чистий криштал.*

Оволодівши багатьма мовами, глибокими знаннями з багатьох наук, Сковорода використав їх не для досягнення благ і тимчасових задоволень, а лише як засіб та ресурс для проповіді Євангелія, про що писав:

*Не бажаю наук нових,
крім здорового ума,
Крім розумностей Христових,
бо солодкість там сама.*

Він намагався донести всім, що щастя людини – у живій вірі в Бога: «Блажен, о блажен, хто з перших пелен Себе присвятив Христові, день-ніч в його мислить слові».

Про Святе Письмо, яке було для Нього джерелом життєвих сил та енергії, проповідь якого стала змістом усього його життя, він писав: «... ця найпрекрасніша для мене книга над усіма моїми найулюбленішими верх взяла, задовольнивши мою довгочасну спрагу й голод водою й хлібом, солодкою понад мед, Божої правди й істини... Утікав, утікаю та й утік за проводом Господнім усіх життєвих перешкод і тілесних пожадлиностей, аби міг спокійно насолоджуватися в пречистих обіймах найгарнішої від усіх дочок людських цієї Божої доньки».

Сковорода був неймовірно закоханий в Біблію, як він висловлювався, повинчався з нею, а тому оспівував її як «джерело життя», «вічно зеленіюче плодоносне дерево», «поле слідів Божих»... Він з нею ніколи не розлучався і спокійно помер, поклавши її під свою голову.

Ігор КРОЩУК.

Кажуть, що людей зустрічають за одягом... Усе, з чим ми стикаємося, викликає перші враження через свої видимі форми та ознаки, відтінки та яскравості кольорів, проте розуміння суті приходить дещо пізніше – коли розкриваються внутрішні властивості того, з чим чи з ким ми маємо справу. І дуже часто обгортка не має значення, головне – зміст.

Сфера релігійного життя суспільства чи окремо взятої людини нічим не відрізняється від усіх інших, тут простежуються ті ж прояви.

У Слові Божім читаємо про ознаки останнього часу – такі, як голод, мор, землетруси, проте справжні труднощі полягатимуть в іншому – у людському факторі. Апостол Павло у своєму листі до Тимофія писав: «Знай же ти, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть люди тоді

ВИГЛЯД БЛАГОЧЕСТЯ

самолюбні, грошоловні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невіддячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, – вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Відвертайся від таких» (2 Тим. 3:1-5).

Тут не йдеться про людей, які навіть зовні не мають ознак побожності, – мова про тих, які, на перший погляд, здаються благочестивими. Апостол Павло в одному з послань до коринтян писав про таких людей: «Такі бо фальшиві апостоли, лукаві робітники, що підроблюються на Христових апостолів. І не дивно, бо сам сатана прикидається ангелом світла» (2 Кор. 11:13-14).

Справжнє благочестя – це визнання Бога своїм Господом, тобто Паном, Владикою, дотримання Його істин, страх перед Ним.

Вигляд благочестя – це одна з найбільших проблем релігійного життя

людей, які зуть себе християнами. У них втрачене розуміння суті благочестя. Люди вдають із себе праведних, бо вважають, що тим самим можна підкупити Бога й отримати від Нього те, що їм необхідне, зокрема і життя вічне. Про це апостол Павло зазначав у листі до Тимофія: «Люди зіпсутого розуму й позбавлені правди думають ніби благочестя – то зиск. Цурайся таких» (1 Тим. 6:5).

Благочестя – це не засіб для досягнення чогось, воно саме по собі є чи не найбільшим надбанням, про що у Святому Письмі сказано так: «Великий же зиск – то благочестя із задоволенням» (1 Тим. 6:6). Тому якщо людина у своєму благочесті не відчуває вітхи, задоволення, радості, миру, то це фальшиве, вдаване благочестя.

Апостол Яків зазначає, яким повинне бути справжнє благочестя: «Чисте й непорочне благочестя перед Богом і Отцем оце: зглянутися над сиротами та вдовами в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу» (Як. 1:27).

По-справжньому благочестива

людина співчутлива, милосердна та добра, вона не тільки дбає про себе, але й живе потребами інших людей, має відразу до всього гріховного та турбується про те, щоб бути перед Господом непорочною.

Порушена у цій статті проблема не нова, адже так було споконвіку. У Посланні до римлян апостол Павло писав: «Ось ти звешся юдеєм, і спираєшся на Закона, і хвалишся Богом, і знаєш волю Його, і розумієш, що краще, навчившись із Закону... Ти, що хвалишся Законом, зневажаєш Бога переступом Закону!» (2:17-20, 23). Відтак можна знати волю Бога, її розуміти, називатися християнином й хвалитися Богом і при цьому всьому зневажати Його.

Подібне зустрічаємо і в іншому місці Слова Божого: «А до ангела Церкви в Сардах напиши: «Оце каже Той, Хто має сім Божих Духів і сім зір: я знаю діла твої, що маєш ім'я, ніби живий, а ти мертвий» (Об. 3:1).

Як важливо не просто носити ім'я християнина, а й бути ним. Сьогодні

в нашій християнській державі дуже рідко можна зустріти того, хто б міг заявити, що він не християнин чи не вірить у Бога. Майже усі себе зуть християнами, проте неправда, зло, лицемірство, корупція, хабарництво набули ознак стихійних явищ, вони невинно прогресують, що свідчить про те, що назва чи вигляд благочестя позбавлені усякої духовної сили і не мають абсолютно нічого спільного з нею.

Одна з найважливіших ознак правдивого християнина – він у всьому керується Духом Божим: «Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі» (Рим. 8:14). А для цього передусім потрібно Його знати, розуміти, відчувати, із Ним спілкуватися.

Святе Письмо уподібнює кожну людину до посудини. Бога насамперед цікавить стан нашого духа, який є серцевиною, стрижнем людського ества, Господнім світільником у нас. Ісус Христос про це навчав: «... Очисти перше середину кухля, щоб чистий він був і назовні» (Мт. 23:26). Отож справжнє благочестя походить від чистоти серця, і тільки тоді воно має силу.

І. К.



ЗЕРНО НА ДОБРІЙ ЗЕМЛІ

Віктор КОТОВСЬКИЙ

Діти – нагорода від Господа (Пс. 127:3), нагорода ж завжди приносить радість. Виховання дітей – неодмінна складова нашого щастя. Люблячи Своє творіння, Господь подарував утіху сімейного життя всім людям: добрим і злим, віруючим і невіруючим. І тут постає питання: куди, на який шлях спрямують батьки ходу своїх нащадків – у світ, що зітліває у звабливих нечистих пристрастях, чи до Царства Божого, де панують праведність, мир і радість у Святому Дусі.

Якось я запитав знайомого брата: «А коли ти прийшов до Бога?». Він, дещо подумавши, сказав: «Та вже скоро 30 років буде. Ну, це з моменту прийняття водного хрещення, коли відбулося офіційне, так би мовити, прилучення до Тіла Христового, а якщо говорити про душу та дух, то це сталося значно раніше, можливо, ще в ранньому дитинстві».

Батьки мої – вчителі, комуністи, тож про Бога у сім'ї ніхто ніколи не згадував, але потім батько з матір'ю розлучилися, й мене відправили на виховання до діда й бабусі. Років шість я мав, може, сім.

Старим, звичайно, заборонили казати дитині щось релігійне, та, власне, й забороняти не виникало потреби, оскільки всі жили за принципом: «Мовчи, бо стіни слухають». Дід був невіруючий, а бабуся з цього приводу мала свою особну думку, хоча ні з ким і не ділилася. Але одного разу не витримала й сказала мені, що Бог є. Лише це. І все. Один раз.

Дивно, але, як я нині аналізую, моє життя відтоді почало розгортатися дещо в іншому напрямку, аніж у моїх однолітків. Щось заважало мені повністю прийняти панівну тоді комуністичну ідеологію, не було абсолютної, отой, так би мовити, дитячої довіри до всього, що говорили вчителі на політичні теми. На відміну від інших, я досить скептично сприймав нестримне вихваляння тодішніх вождів. У комсомол зміг



вступити лише з третього заходу – приймальною комісією інтуїтивно відчувала в мені щось не те. Коли вже після закінчення вишу мене запросили у партію – то була велика честь – я цілком зважено відмовився, чим і поставив, як кажуть, хрест на своїй майбутній кар'єрі.

Вже будучи віруючим, звернув увагу на одне місце в Письмі, де Ісус розповідає притчу про сівача. Коли той сів, одне зерно впало при дорозі, інше – на камінь, ще інше – між будяків, а інше – на добру землю й принесло гарний плід (Мт. 13:23).

Ісус пояснює зміст останнього епізоду притчі так: «Посіяне ж на добрій землі, це той, хто слухає слово й розуміє, і приносить плід в сто крат, інший в шістдесят, а інший в тридцять».

Я звернув увагу на те, що «добра земля» була ще до того, як туди потрапило зерно. Або вона дісталася людині від народження, або її було підготовлено. Так чи інакше, моє серце, очевидно, було придатне для «посіву», й Господь спонукав стару жінку посіяти туди «зернинку» правди.

Та «насінина» зберігалася живою довгі роки, доки не настав час її прорости. А якби бабуся цього не зробила? Напевно, це сталося б значно пізніше. Я вступив би в партію, досяг якихось адміністративних висот на роботі, укоренився б у тому способі життя, що базувався на облудних комуністичних ідеях... Почалася б страшна боротьба у серці між добром та злом, як бачимо це у багатьох, чий характер сформувався при комунізмі.

Звичайно, Бог привів би мене до покаяння, але мені було б набагато складніше, набагато важче відмовитися від нажитих набутків: посади, кар'єри, дружнього оточення у своєму колі; стати такою собі «білою вороною» серед людей, котрі тебе поважали, на тебе поклалися,

можливо, якось залежали від тебе. Це була б ціла велика драма. А так все розвивалося поступово й цілком природно з повною відповідністю моему внутрішньому стану.

Про «добру землю» Ісус каже: «... це той, хто слухає слово й розуміє...» Звичайно, тоді малим я не міг розуміти так, як розуміють дорослі, але, слухаючи авторитетну для себе людину, я прийняв її слова. І десь у глибині душі вони збереглися. Вони непомітно набирали сили й робили свою благодійну справу».

Дитина здатна все зрозуміти правильно

Слухаючи брата, я пригадав своє навернення, а також спостереження за стосунками віруючих людей зі своїми, та й не лише зі своїми, дітьми. Часто ми думаємо, що розповідати дітям про якісь складні духовні речі не варто, бо діти, мовляв, ще малі. Дійсно, на душевному рівні глибокого розуміння вони не мають, але є ще дух. Його реакції на наші слова ми не знаємо, рівня його розвитку – теж, але безперечно одне: дух дитини здатен сприймати значно більше, ніж дорослі можуть собі уявити.

Ісус казав: «З уст немовлят і грудних дітей Ти вчинив хвалу». Нам важко зрозуміти, як можуть славити Господа немовлята, котрі щойно народилися. Але якщо ми чогось не бачимо, то це аж ніяк не означає, що його нема. Цар Давид у своєму псалмі (150:6) закликає: «Нехай все, що дихає, славить Господа!». Все, що дихає! Отже, і тварини, й риби, і птахи, а про немовлят годі й говорити. Нам лише треба бути уважними, аби побачити, як це роблять наші новонароджені, і, звичайно, підтримати їх своїм дорослим духовним досвідом.

Та що там казати про щойно народжених! Ще не народжені по-своєму вже знають

Господа! «Коли Єлисавета почула привітання Марії, затріпотіла дитина в утробі її, і Єлисавета сповнилася Духом Святим» (Лк.1:41).

Мати Івана на той час перебувала на шостому місяці вагітності. Отже, маючи віку всього шість місяців, дитя духовно вже здатне спілкуватися зі своїми батьками. Секрет простий: дитя безвинне, перешкод в його істоті немає для Духа Святого, і, щойно в зародку сформувалися найважливіші складові його ества – дух, душа та тіло, воно вже здатне приймати благодать Божу.

«Тоді привели до Нього дітей, щоб Він поклав руки на них і помолився; учні ж забороняли їм. Та Ісус сказав: Пустіть дітей і не забороняйте їм приходити до Мене, бо таких є Царство Небесне» (Мт. 19:14).

Тут маємо приклад не зовсім правильних стосунків дорослих та дітей. Дорослі забороняли дітям підходити до Ісуса. Чому? Вони мали свої, дорослі поняття про порядок та правила чемності: Великий Учитель проповідує, не треба Його відволікати, заважати Йому, треба стояти тихенько, чекати слушного моменту, коли підійти до Нього дозволить тато з мамою.

Але погляньмо з іншого боку. Написано у Посланні до филип'ян (2:13): «Бог викликає у вас і бажання і дії за вгодобанням». Немає жодного сумніву, що Ісус послав дітям бажання підійти до Нього, й вони, очевидно, зробили таку спробу, але дорослі їх утримали.

То були, звичайно, не якісь особливі малюки, такі самі вони й тепер. У віруючих сім'ях, безперечно, батьки роблять все, аби прилучити малих нащадків до істини, але інколи їхньому духовному просуванню перешкоджають наші дорослі стереотипи та досвід.

Ми дуже добре знаємо, що для дітей краще і як їм треба поводитися. Ось ми привели їх дуже близько до Христа, і обов'язково настає момент, коли їх треба відпустити, дозволити їм спілкуватися з Ісусом без нашої допомоги та настанов. Тут дорослим потрібна велика духовна чутливість та мудрість, і нагородою за терпіння їм будуть духовні успіхи їхніх дітей.

У сім'ях віруючих проблем з прищепленням віри малим дітям немає, але як досягнути дитини, що виховується у родині, де про Бога чути не хочуть? Господь дає мудрості тим християнам, котрі мають контакти з такими дітьми, навчає наших «сівачів», як підходити до дітей, показує, де є добрий духовний ґрунт.

Так сказав Господь

У мене сьогодні урок у 5-му класі. Я ще тільки зайшла до класу, ще не встигла привітатися з учнями, вони ще стояли за партами, як до мене підійшла Оксана, і сказала, що в неї дуже болить живіт, показуючи на пах.

Сказала, що болів і ввечері, мама дала таблетку, вранці пішла на роботу, а Оксанку відправила до школи.

«Господи, дай мудрості, що я маю робити». Я знала, що шкільний лікар працює з 13-ї години. Отже, який вихід? Звертаюся до дітей: «Діти, хто вірить, що Бог є й Він може допомогти?». Більшість підняли руки. Половина дітей відвідує недільну школу. «То попросимо нашого Господа, адже Він найкращий Цілитель, нехай допоможе Оксанці».

Я помолася, поклавши руки на хворе місце дитини, сказала: «Амінь!». І урок почався. Це тривало якихось дві-три хвилини, я непокоїлася, що в дівчинки міг бути апендицит, та в кінці уроку вона підійшла до мене й сказала: «Мене вже не болить живіт».

Слава Богу, Він вірний, молитва віри зіцїлила хвору.

Наступного дня мене викликає директор: «Хто дав вам право молитися і зіцїляти дітей?». Я показала їй Біблію, яку носила у своїй сумці постійно, і сказала: «Ви знаєте, що це за книга?». Вона відповіла: «Це Святе Письмо».

«Так, Людмиле Анатоліївно, це Святе Письмо, послання Бога до людей, і ось я зараз хочу вам зачитати, чому ж це все роблю». Відкрила 16-й розділ Євангелія від Марка й зачитала: «Моїм ім'ям виганятимуть бісів... Будуть покладати руки на хворих, і вони ставатимуть здоровими».

Останні слова прочитала двічі.

«Так сказав наш Господь Ісус Христос, я вірую в Нього й виконую Його волю», – твердо сказала я.

«Школа – це не церква. Я забороняю вам навіть вимовляти слова «Бог» і «Біблія»».

Я мовчки вийшла з кабінету. А Дух Святий мені каже: «Говори й не замовкай». Я так і робила. Одного разу Дух Святий сказав: «Не бійся, бо Я з тобою. Сій насіння, зерно доброго, мудрого, вічного, й воно повернеться до тебе прекрасним хлібом».

Я щоранку молюся Богові й прошу Його благословення для учителів, батьків, учнів. Щоб Бог давав мудрості вчителям та дітям, щоб вони були слухняні, щоб Божя рука завжди була над ними й Він завжди їх захищав від усякого зла. Дні минали за днями, я несла дітям християнські цінності, бачила, як Господь змінював їхню поведінку, ставлення один до одного, зіцїляв, мирив, допомагав, і це давало мені натхнення для подальшої праці.

Вже не діти, та ще не дорослі

9-й клас, підлітки. Вчителям дуже важко працювати з ними. Вони вже не діти. та ще не дорослі. Вони майже не керовані у своїй поведінці, можуть грати в шахи на уроці, можуть битися, обзивати один одного, не звертаючи ніякої уваги на вчителя, який усе це спостерігає і намагається якось дати всьому лад. У вчителів, а здебільшого це жінки, нерви не витримують: хто кидає книжками об стіл, хто зривається на крик, хто просто сідає, схопившись за голову.

Після уроків у 9-му п'ють якесь заспокоїливе. Я молюся за вчителів і за учнів. Без молитви ніколи не переступаю порога школи. Ось і зараз – гамір, метушня, крики. Ніхто не помічає, що я у класі.

Раптом мені перехоплює дихання, я мерщій вибігаю в коридор. Ледве-ледве можу видихнути повітря, а вдихнути не можу, біжати слюзи.

Стукаю до вчительки у 3-й клас, вона виходить, а це віруюча людина, бачить мій стан, починає молитися, благуючи Бога допомогти мені. Стає легше, з'являється дихання, але всередині все тремтить. Ковтнула води, ще помолилася, пішла у клас і дала учням самостійну роботу, бо несла було продовжувати урок.

Додому йшла пішки, це півтора кілометра лісом, і плакала. Пригадавши все, твердо вирішила, що завтра піду до директора, напишу заяву, аби мене звільнили від уроків у цьому класі. І раптом Дух Святий зупинив мене, і я почула чіткі слова: «Рятуй тих, що на смерть тягнені, і від засуджених на страту не відступай» (Прип. 24:11).

На мене наче хто відро води холодної вилив. Я зрозуміла все. «Ні, Господи, не відступлю, не залишу їх, але допоможі мені з ними справитись». І знову мене залили слюзи, я зрозуміла, що ті діти у пасті сатани, що то він їх так налаштовує.

Допомога прийшла дуже швидко. Урок зарубіжної літератури. Вивчаємо твор Гете «Фауст». Там йдеться про доктору Фауста, який продав душу дияволу за те, щоб мати на землі успіхи у всіх своїх справах, досягнути з допомогою Мефістофеля (образ сатани) високих вершин у

своїй діяльності й не мати потреб ні в чому. За це сатана отримував право на душу Фауста, коли скінчиться його життя.

Дух Святий повів мене в Едемський сад. Я розповіла дітям про гріх Адама та Єви, про те, що тепер через них усіх грішників чекає вічна загибель.

Діти жажнулися: «А що ж тепер робити? Чи можна щось змінити, і як це зробити?». Кажу їм: «Так, можна. Наш люблячий Бог про все подбав». І розповідаю про прихід Ісуса Христа, про Його місію визволення людства від рабства гріха. Він відчинив нам двері у небо, бо саме там наша справжня батьківщина. Хто хоче йти за Ісусом, має визнати себе грішником, а Ісуса господарем, Господом неба й землі. Кожному сьогодні Господь дає можливість вибору: благословення чи прокляття, життя чи смерть. Чи з Богом у раю, чи з сатаною у пеклі».

Пропоную молитву покаяння, але щоб вона була усвідомлена й щира. Сидять тихо, як ніколи. Схилили голови над партами й почали молитися разом зі мною. О Господи, дякую Тобі, хвала Тобі, Отче Небесний!

З кожним днем діти ставали спокійнішими, врівноваженішими, відповідальнішими. Звичайно, я за них, як і за всіх учнів, молилася. Були в нас також батьківські збори разом з учнями класу. Батькам сказала, що я християнка й хотіла б знайомити дітей з християнськими цінностями. Батьки погодилися і навіть зраділи. Так що двері мені було відчинено.

Бог Духом Своїм діяв, учив, давав мудрості, допомагав, і я бачила Його руку. Вчителям стало легше працювати, у вчительській казали: «Щось із

ними сталося, вони вже не схожі на тих розбишак, якими були». Певний час у класі була ворожнеча між хлопцями та дівчатами, та й це Бог відвернув.

Бачити їх щасливими

Випуск в 11-му класі. Я пішла увечері до школи на урочисту частину, коли вручали атестати, привітала учнів, побажала доброго майбутнього, здійснення гарних мрій. У кафе святкували цілу ніч, але я не пішла, вважала, що Бог зробив Свою роботу у школі з цими дітьми.

Наступного дня директор мені розповідала: «Ви не уявляєте, які наші випускники молодці! Не було п'яних, випили потрошки вина, почали танцювати. А коли поїхали зустрічати схід сонця на Дніпро, то побачили там безліч випускників з інших шкіл: п'яних, обкурених, з пляшками пива, цигарками, а наші – як сонечка. Поскидали піджаки, накинули дівчатам на плечі, бо під ранок стало вже прохолодно. А мені так любо було на них дивитися!».

Потім зайшла в учительську декілька батьків, подякували мені за працю, запросили на пікнік у ліс на галявину. Я сказала, що не мені треба дякувати, а Тому, Хто нас так любить, що прийняв смерть за нас, аби спасти наші душі.

Ось такий кінець цієї історії, що починалася так гірко. Слава Тобі, Господи, навіки-віків! Діти виросли, розлетілися, а мої молитви й досі супроводжують їх у житті. І як хочеться бачити їх щасливими! Допоможі їм, Отче Небесний, нехай Твоя блага воля здійсниться у їхньому житті.

Ольга СОКІЛ.



Що означає визнати Ісуса своїм Спасителем?

Хто такий Ісус Христос? Біблія говорить, що Ісус — Бог у тілі, Бог, Котрий став Людиною (Ів. 1:1, 14). Бог зійшов на землю, щоб нас навчати, зцілювати, виправляти, прощати... і померти за нас! Ісус Христос — Бог, Творець і Всемогутній Господь.

Хто такий Спаситель, і чому ми потребуємо Його? Біблія говорить, що ми всі згрішили, нема ні одного праведного (Рим. 3:10-18). Через свій гріх ми заслуговуємо на Божий гнів і покарання. А єдино справедливым покаранням за наші гріхи, вчинені проти вічного і безмежного Бога, буде безмежне покарання (Рим. 6:23; Об. 20:11-15). Саме тому нам потрібний Спаситель!

Ісус Христос зійшов на землю і помер замість нас. Його смерть як Бога в тілі стала безмежною платою за наші гріхи (2 Кор. 5:21). Він помер, щоб зазнати покарання за наші вчинки, щоб нам не довелося цього робити (Рим. 5:8). А воскресіння Христа із мертвих доказало, що Його смерті було достатньо, щоб заплатити за наш гріх. Саме тому Ісус — наш єдиний Спаситель (Ів. 14:6; Дії 4:12).

Чи вірите ви в Ісуса як свого Спасителя?

Більшість людей вважають, що християнство — це відвідування церкви, виконання ритуалів і стримання від певних гріхів. Але цього недостатньо.

Справжнє християнство — це особисті стосунки з Ісусом Христом. Визнання Христа своїм Спасителем означає, що ми віримо в Нього особисто. Ніхто не може спастися вірою

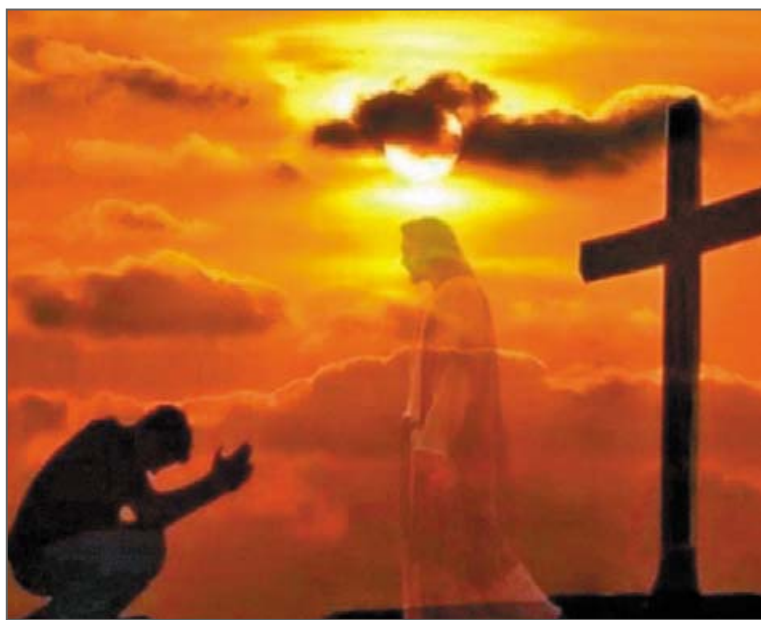
інших, і ніхто не отримає прощення тільки за добрі вчинки.

Єдина дорога до спасіння — це особисте визнання Ісуса Спасителем, віра в те, що Його смерть заплатила за ваші гріхи, а Його воскресіння гарантує вам вічне життя (Ів. 6:16).

Чи став Ісус вашим Спасителем?

Ви можете помолитися до Бога просто зараз, але пам'ятайте, що сама молитва не веде до спасіння — тільки віра в Ісуса Христа спасає від гріхів. А молитва — просто вияв того, що ви вірите в Бога і дякуєте Йому за спасіння.

«Боже! Я згрішив перед Тобою і заслуговую на покарання. Але Ісус Христос взяв цю кару на Себе, щоб через віру в Нього я міг бути прощеним. Я віддаю свій гріх Тобі і вірю, що Ти — моє спасіння. Дякую Тобі, Ісусе, за милість до мене, прощення моїх гріхів і вічне спасіння. Амінь».



Забуті камінчики



За церквою в затишному кутку я знайшов жменю забутих дітьми камінців. Звичайні і незвичайні, більші й менші. Можливо, діти забавлялися ними під час моєї недільної проповіді. От шибеники.

Думаю, діти уявляли, що камінці — це срібло, золото а можливо, навіть діаманти. Адже дитяча фантазія безмежна. Уявляючи це, камінчиками обмінювалися, їх ділили, і не виключено, що через них і сперечалися. Закінчилося зібрання, і діти розійшлися по домівках зі своїми батьками або, побавившись, закинули свої коштовності тут, а самі взяли грати в хованки.

Тепер ці камінці нікому не потрібні. Діти геть забули про існування предметів, які раніше так цінували. Усе це так схоже на наше життя, точніше, на наше майбутнє. Я чомусь впевнений, що в майбутньому кожен з нас побачить подібну картину.

Забуті всіма і нікому не потрібні камінці. Золото, діаманти, модний одяг і нові марки авто, мобільні телефони і величезні плазмові панелі, банківські рахунки і квартири в елітних районах великих міст.

Ми згадаємо часи, коли так дорожили своїми скарбами. Завойовували, досягали, вимінювали, раділи, придбавши їх, і сварилися при поділі.

А нині? Хоч правильно запитати: а потім? А потім, коли настане наше майбутнє, ми зрозуміємо: це були всього-на-всього лише камінці.

Р. С.

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНИ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ — 10 год., ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ — 16 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, ПЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ — 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА — 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
БІБРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;
ГОЩА, пров. Лекарьський, 10; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
 вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
 бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
 вул. Горіхівська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
 вул. Івана Підкови, 18 (Садиба); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, ПЯТНИЦЯ — 20 год.;
 Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ — 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
 вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИЙСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
 Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
 вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
 пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
 вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
 вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
 вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ЧЕТВЕР, ПЯТНИЦЯ — 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНЦІВ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПІЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;
 с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
 с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська; **с. СТРУСІВ**, вул. Миру, 26;
ПІДВОЛИЧИСЬК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 19 год.

Волинська область:

ЛЮБОМЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ — 11 год., ЧЕТВЕР — 19 год.
ПОЛЬЩА
ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ — 16 год., СЕРЕДА — 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький»);
 (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ — 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ — 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30, ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».



Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
 ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)
 СЕРЕДА, ПЯТНИЦЯ — 18 год.



Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
 СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)
 ЧЕТВЕР — 18.30.



ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
 ЩОНЕДІЛІ — о 9, 12 та 18 год.,
 ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.



Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
 о 20.30 — «Жива надія»
ЩОСУБОТИ
 о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОНЕДІЛІ
 о 19.40 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
 о 20.00 — «Вірую»
 о 20.35 — «Людина і вічність»
 о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
 о 20.45 на хвилі «Промінь» — передача для дітей «Стежинка»

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
 Четвер: 20:00,
 П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
 Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
 Av. Pablo Neruda 106 Local 5
 L1 «Metro» Alto del Arenal,
 C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
 № 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com



Щонеділі о 8:00 та о 15:00 дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
 Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
 Неділя - 11:00
 П'ятниця - 18:30

За адресою:
 м. Львів, вул. В. Великого, 4
 Чекаємо вас!

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
 Газета видається на добровільні пожертвування
 Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
 МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
 тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
 E-mail: dobry.samar@gmail.com
 Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuy.at.ua>

ВІРУЮ

№ 4 (219)
 квітень 2017 р.

Виходить щомісяця

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
 Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
 Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
 Редакція не завжди поділяє погляди авторів.